

Šífování po kanálu Midi

© Marian S Sucha

Po 18 hodinové cestě konečně v cíli: předání lodě, kontrola inventáře, vybalit kufry, nalodit kola, uskladnit proviant, naslouchat pozorně co říká instruktor v 15 minutovém crash kurzu... a již zvedáme kotvy. Od poloviny března do půlky listopadu patří nejhezčí kanál jižní Francie hobby kapitánům a jejich posádce.

Pomaloučku bafá Penichette pod zelenou listnatou střechou. Sluneční paprsky se hrají v bujných korunách platanů. Pod nimi se zeleně blýská voda kanálu. Vážky si občas sednou k oddechu na naše záda a na březích zpívají cikády svůj blues o konci léta: Dovolená na hausbóte v jižní Francii, to je požitkové koukání a pohodlné šífování. Bez kapitánských patentů a řidičských oprávnění. Zato ale s nadšením a denně rostoucí zručností v ovládnutí našeho 15 metrového křížníku. Platany, které lemují oba břehy vodní cesty a vrhají stíny na vodu byly zasazeny před 300 lety při stavbě kanálu spolu s cypřiši a topoly aby zpevňovali půdu podél prvotřídního inženýrského díla: **Canal du Midi**. Jeho stavitel Pierre-Paul Riquet, bohatý výběrčí solních daní přesvědčil v r. 1662 ministry krále Ludvíka XIV v daleké Paříži o významu propojení Středozemního moře s Atlantikem přes řeku Garonnu. Dokončení tohoto plánu, o kterém na jihu snili již od dob římských Riquet nezažil. Umřel šest měsíců před dokončením veledíla na kterém kopalo a lopotilo 12.000 dělníků 14 dlouhých let.

Tato stavba století a dnes památka UNESCO zahrnuje kromě kanálu také dalších asi 350 staveb: bazény (bassins) a komory, akvadukty, stáje pro koně, viadukty, bezčetný počet mostů a 64 zdymadel. Lodi proplouvají dokonce i tunelem. Riquet na dlouhých procházkách vyměřoval průběh kanálu, navrhoval konstrukci mostů a vynalézal oválovité komory zdymadel ve kterých mohly lodě, tehdy jakési břichaté vodní kočáry manévrovat. A stejně tak plánoval dnešní město Sète s přístavem na Středozemním moři. To vše se znalostmi da Vinciho a Galileia a technikou 17. století.

Obrovská přehrada na nejvyšším bodě kanálu v Saint-Ferréol, sbírala od té doby vody přítékající z hor Montagne Noir, takže zdymadla kanálu mohly z jejich přítoků podle přesně vypočítaného systému zvládnout celkem 190 m výškových rozdílů.

Od 1681 až do 19. stol zajišťovaly nákladní penichetty velmi čilou přepravu zboží a přinášely správcům zdymadel plat a obživu. Dnes patří kanál kapitánům jiného typu. Ti neznají spěch a

mají čas popovídat si se strážci zdymadel a odkoupit jim vino, sýr, regionální uzeniny nebo ovoce. Vlečné cesty podél kanálu po kterých po staletí táhly koně lodě s nákladem, slouží dnes cyklistům, rybářům a běžcům. Tohle mistrovské dílo se stalo součástí krásné jihofrancouzské krajiny. Eliptická zdymadla, úzké obloukovité mosty pak jednoduchý a jednotný styl skladů, špýcharů a stájí pro koně, domky správců zdymadel, dokonce jedna kaple na březích 240 km dlouhého kanálu vytváří ensemble, které se dostalo na listinu kulturních památek UNESCO. Několikapatrové (schodovitá) zdymadla u Fonsérannes a přehrada u Saint-Ferréol s 30 metrovou hrázou, něco do té doby nevídaného, fungují dnes jako kdysi. Kanálové mosty jako např. Libron u Agde vedou nad malými říčkami. U Malpas mizí kanál dokonce v jednom kopci: 161 metrů dlouhý je podjezd který ještě před propojením britského ostrova s Evropou vešel do historie jako nejstarší kanálový tunel.

Jako kdysi, vede kanál přes Sète a jezera podél středomořského pobřeží kolem starořeckého Agde, a podél Beziérs, města Katharů k středověké pevnosti Carcassonne a spojuje vinařství Languedocu s Toulouse, metropolí Midi. A opakovaně otvírá obrovská alej stromů výhledy na krajinu malovanou v teplých okrových a zelených tónech. Široká pole s melony a kukuřicí pak vinice a slunečnice a na obzoru v modrém oparu siluety řetězce pahorků, sem a tam vesnička s domky ze sluncem vybledlého kamene a rudými taškami na střeše. Na kanálu je více malých přístavů odkud je možno podniknout plavbu: Lattes v Camargue u moře, Argens u Carcassonu a také v Négra, východně od Toulouse. Zde začíná v tempu 8 km/hod naše cesta směrem Středozevní moře. Pod zelenou alejí povede kanál naší penichette, luxusní jachtu postavenou ve stylu francouzských nákladních lodí podél městečka Castelnaudary a mohutných opevnění hradu Carcassonne, který se svými 53 věžemi vytváří dojem pohádkové kulisy až k Argens, cíli naší plavby.

U Avignonet-Lauragais, růžovém

městečku, které ve středověku zbohatlo obchodem s pastelem se vyplatí vyhodit kotvy. Na

poloostrově v korytě kanálu vypráví muzeum „Centre Pierre-Paul Riquet“ historii vzniku a vývoje tohoto díla století. Pro nás to je také čas na vylodění kol a výlet do Villefranche-de-Lauragais, bastidy z 12. stol než se dostaneme do regionu, který vešlo do francouzské gastronomie jídlem zvaným cassoulet. Degustaci vina v Mongeard následuje neopomenutelné mlsáníčko na velké specialitě regionu: v hrnci pečené bílé fazole s kachním confitem a klobásou. Není co se divit, že zpáteční cesta k lodi nám přijde alespoň dvakrát tak dlouhá. Pomalý rytmus dne, rozhovory na palubě při soumraku a knížka před usnutím v teplé kabině hladí duši a rozbíhá v hlavě jiný film: jmenuje se „Touha po návratu“ a promítají se v něm místa příští cesty. Za obeliskem v Avignonet-Lauragais, který uctívá Riquets začíná opět zelení zastřešený kanál a asi po 10 km se vynořuje zvonice kostela St. Michel v Castelnaudary, další město cassouletu s honosnými renesančními domy a starým mlýnem na řece. Zde se čas nezastavil - jeho takt je prostě jiný a ten si říká

do-vo-le-ná.

INFO: www.locaboat.cz info@locaboat.cz [Tel.: +420 774 024 399](tel:+420774024399)

Předávání lodě:

Ptejte se pokud něco nepochopíte. Instruktor vám to opakovaně předvede.

Řízení lodi je opravdu snadné a zvládne ho i ten, kdo nemá žádné zkušenosti. Proplouvání komorami není složité a navíc vám každý ochotně pomůže, není se čeho bát. Vezměte si s sebou jízdni kola, vyplatí se to, dají se však i půjčit přímo v základně.

A nezapomeňte na rybářské náčiní - zdejší ryby sice nejsou výrazné chuti, ale zpestří jak jídelníček tak i plavbu.